

STRUCTURI MORFEMATICE ALE FORMELOR VERBALE SINTETICE – REPREZENTĂRI PE *ORIZONTALĂ* VS PE *VERTICALĂ*

0. Abordarea *morfologică* în sensul larg și tradițional al termenului cuprinde un set de informații diverse, dar convergente (flexionare, logice, ontologice, semantice etc.) despre cuvinte, între care, ca o componentă distinctă și importantă, este *analiza structurii lor interne* și a *componentelor* ei.

Această operație se aplică numai cuvintelor flexibile, a căror variabilitate în expresie este dictată de necesitatea exprimării unor sensuri logico-gramaticale foarte abstracte, cunoscute sub numele de *categorii gramaticale* (mod, timp, caz, număr etc.), diferite de cele lexicale.

0.1. Cuvânt aparținător claselor de cuvinte flexibile, verbul românesc actualizează/ poate actualiza în procesul de comunicare *patru* categorii gramaticale grupate prototipic, prin *solidarități* în *conținut* și *sincretisme* în *expresie*, două câte două: modul + timpul și persoana + numărul¹.

Prin acestea, lexemul verbal se înscrie ca termen/constituent al unui enunț structurat gramatical.

Segmentele de expresie ale acestor categorii constituie ceea ce îndeobște numim *flective*, iar componentele lor, *subunități flectivale*.

Ca *structură internă*, orice verb, cel puțin teoretic, permite o *segmentare binară*, degajând un *radical*, baza *lexicală* și relativ *constantă* în întreaga paradigmă, și un *flectiv*, partea variabilă, purtătoare a semnificațiilor categoriilor gramaticale².

Adoptând terminologia structuralistă de o anumită factură, potrivit căreia cele două componente sunt numite generic *morfeme (lexicale vs gramaticale)*³, punerea în evidență a acestora se realizează prin segmentare *morfematică* după un *algoritm*, obținând în final o *reprezentare* în schemă grafică a structurii morfematice.

Flectivul verbal prototipic (= al formelor personale/finite⁴) se compune din două subunități flectivale cu rang morfematic, numite *sufixe* (pentru mod + timp) și *desinențe* (persoană + număr), dispuse obligatoriu după radical, în ordine fixă (= ne-permutabile) și continuă (= fără posibilități de apariție între ele a altor segmente).

Notă. Trăsăturile date caracterizează doar formele verbale *sintetice*/continue (= modurile și timpurile «simple»), nu și cele *analitice*/discontinue (= mo-

---

¹ Pentru cea de-a cincea categorie, *aspectul*, pe care n-o avem aici în vedere, ea fiind lipsită în planul expresiei de segmente proprii, vezi GBLR 2010, p. 243–262. Cât privește *diateza*, aceasta nu este o categorie gramaticală propriu-zisă/morfologică, ci o construcție sintactică (*ibidem*, p. 232).

² Pentru conceptele *flectiv vs radical*, vezi LRC 1974, p. 138–140.

³ Vezi, pentru accepțiunile termenului *morfem* și clasificările acestuia, LRC 1974, p. 126–132.

⁴ Vezi, pentru forme *finite vs forme non-finite*, GBLR 2010, *passim*.

durile și timpurile «compuse»⁵. La acestea din urmă, structura internă a flectivului se prezintă diferit și înseși conceptele *sufix* și *desinență* încalcă în mare măsură proprietatea termenilor.

Indiferent de tipul de formă (sintetică vs analitică), un cuvânt flexibil, aici verbul, se prezintă ca o *combinație* de unități, fiecare cu expresie și conținut, sau, cu un termen împrumutat din sintaxă, ca o *sintagmă*⁶.

0.2. În observațiile de mai jos, care privesc numai formele *sintetice*⁷ din limba română actuală⁸, ne ocupăm de unele aspecte referitoare la *modelele* de reprezentare în scheme grafice a structurii morfematice a flectivului verbal și a *relațiilor* dintre subunitățile flectivale atât între ele (= intermorfematice), cât și în raport cu radicalul.

1. La modul general, deosebim două tipuri/*modele* de reprezentare/dispunere în schemă grafică a rezultatelor segmentării morfematice: *liniare*/pe orizontală și *în arbore*/pe verticală.

În mod logic, indiferent dacă optăm pentru unul ori altul dintre ele sau operăm cu ambele, inventarul de unități morfematice (lexicale vs gramaticale/flectivale) rămâne/trebuie să rămână același.

1.1. Reprezentări liniare

Flectivul verbal evidențiat în urma segmentărilor morfematice are în română o extensiune variabilă de la *o* unitate la *patru* unități morfematice/morfeme (sufixe, desinențe).

1.1.1. În prima grupă, cu flectiv *monomorfematic* «clar» de tip *sufix* (-*ând*, -*ind*), degajat printr-o singură operație de segmentare binară, se află **gerunziul**: *lucrând* = [lucr] + [ând], *citind* = [cit] + [ind]⁹.

Notă. Asimilabil acestuia ca structură morfematică este și gerunziul ca *subunitate* din structura prezuntivului prezent (*Va fi zicând el multe, dar...*).

Tot flectiv monomorfematic de tip *sufix* (-*a*, -*ea*, -*e*, *i*, -*î*) rezultat în urma unei singure segmentări are **infinitivul** prezent fără afixul proclitic *a*: *Nu poate citi. N-are ce pune pe masă*¹⁰.

⁵ Vezi, pentru forme *sintetice* vs forme *analitice*, LRC 1974, p. 221–226.

⁶ *Ibidem*, p. 126.

⁷ Considerăm cunoscut inventarul acestora cu semnificațiile lor gramaticale, inclusiv variantele de segmentare morfematică. Vezi, în acest sens: GLR 1963, p. 252–268; Dimitriu 1999, p. 476–479; Irimia 2000, p. 178–195. Vezi, mai cu seamă pentru *segmentările morfematice* agreate de noi și în consecință *preluate*, Guțu Romalo 1968, p. 160–176.

⁸ Referirile la aspectele *diacronice* sunt doar accidentale – vezi, pentru acestea, ILR 1978, cap. *Flexiunea verbală*, p. 298 și urm.

⁹ Sufixul gerunzional cu amplificativul fonetic -*u* (*bătându-l*, *văzându-ne*, *iubindu-l* etc.) este o variantă la nivelul expresiei/un alomorf fonetic neanalizabil/ireductibil. (Segmentul -*u* nu este un al doilea morfem.) Același statut îl are -*u* și în structura participiului (*văzutu-l-ai*, *bătutu-l-ai*).

¹⁰ Infinitivul fără *a*, perpetuând un stadiu mai vechi de limbă (vezi GBLR 2010, p. 290), este limitat în româna actuală: el apare în construcțiile relative infinitivale (*N-are unde dormi. Nu-i ce*

Prin urmare: *citi* = [cit] + [i]; *pune* = [pun] + [e].

Nota 1. Deși diferit ca semnificație gramaticală, asimilabil ca structură morfematică acestui infinitiv și deci identic segmentat este cel cu statut de *subunitate* în structura unor forme verbale analitice/compuse (*voi merge, aș merge* etc.).

Nota 2. Infinitivul cu afixul proclitic *a* (*a mânca, a bea, a iubi* etc.) este o formă analitică, al cărei flectiv are o realizare discontinuă/întreruptă (*a ...-a, a ...-ea, a ...-e* etc.), dar tot monomorfematic rămâne (= constituit din două «segmente» morfematice).

1.1.2. Situație specială în privința segmentării morfematice, una datorată statutului său morfematic hibrid (verb și adjectiv)¹¹, are *participiul*.

Eliminându-l din discuție pe cel variabil, cu un comportament flexionar de tip adjectival (= acordat în gen, număr și caz), inclusiv în calitate de component al «diatezei pasive», oricum construcție sintactică, nu categorie gramaticală/morfologică propriu-zisă, cel invariabil își consumă existența în fapt ca *subunitate*¹² în structura formelor verbale analitice (= moduri și timpuri compuse) și, cu alt sens gramatical, în componența supinului¹³.

Ca atare, ceea ce numim participiu este în fapt această formă invariabilă și lipsită de autonomie, dar circumscrisă ca semantică gramaticală verbului și pe aceasta o segmentăm morfematic.

Notă. Dacă nu minimalizăm distincția dintre cele două tipuri de flexiuni, cea nominală și cea verbală, participiul variabil «nu ține» de verb din punct de vedere flexionar. (În ultimă instanță, analiza morfematică a unui participiu variabil urmează algoritmul *adjectival*¹⁴, adică flectivul său este exclusiv de tip *desinență* (de gen, număr și caz) adăugată participiului invariabil pe poziția/cu rolul de *radical* al adjectivului obținut (*bătut-ø, bătut-ă, bătut-i, bătut-e*)).

În urma segmentării binare a participiului verbal invariabil rezultă un radical verbal și un sufix «participial». Acesta este diferit fonematic în funcție de „conjugarea”/tipul paradigmatic al verbului, respectiv:

- a. *bifonematic*, cu realizările: *-at, -ut, -it, -ât: cânt-at, put-ut, făc-ut, cit-it, cobor-ât;*
- b. *monofonematic*, în realizările *-t* sau *-s: frip-t (frân-t), ar-s (mer-s, zi-s, plân-s).*

Problema care se pune aici este dacă aceste sufixe sunt *neanalizabile* propriu-zis (= monomorfematice) sau *analizabile* în două componente cu rang morfematic, ambele de tip *sufix* (= grupuri sufixale). (Ar fi singurul caz de formă verbală nepersonală cu statut flectival bimorfematic.)

---

comenta.) și după verbul *a putea: Ar putea avansa. Nu se poate descurca singur.* (În ambele situații, infinitivul este în variație liberă cu conjunctivul.)

¹¹ Vezi GBLR 2010, p. 287.

¹² Apariția participiului invariabil în construcții pasive impersonale (*Este știut că..., Nu i-a fost dat să...*) se explică printr-un proces de conversiune de tip *adjectiv* → *adverb* (vezi: *El nu este frumos. → Nu este frumos să/că...*).

¹³ În GBLR 2010, p. 289, este considerat „formant invariabil”.

¹⁴ Vezi GBLR 2010, p. 292.

(1) Această ultimă ipoteză ca variantă de interpretare și-ar găsi sprijinul în trăsătura temporală intrinsecă participiului – *anterioritate*¹⁵, prezentă, tocmai din această cauză, la toate formele temporale analitice în a căror componență intră participiul verbal invariabil.

(2) La sufixele participiale bifonematice (-*at*, -*ut*, -*it*, -*ât*), operația de divizare nu întâmpină dificultăți majore, segmentul în expresie al semnificației temporale constituindu-l vocala de după radical (-*a*-, -*u*-, -*i*-, -*â*-), aceeași ca în ipostaza de sufix temporal cert din structura perfectului simplu și a mai-mult-ca-perfectului (vezi: *cântai*, *cântasem*; *văzui*, *văzusem*; *citii*, *citișem* etc.).

În consecință, ceea ce numim sufix participial este în fapt un grup sufixal constituit dintr-un sufix temporal de perfect (-*a*-, -*u*-, -*i*-, -*â*-) și sufixul participial propriu-zis -*t*¹⁶:

cântat = [cânt] + [a] + [t];
făcut = [făc] + [u] + [t];
iubit = [iub] + [i] + [t];
coborât = [cobor] + [â] + [t].

(3) Pentru caracterul *unitar* al segmentării, trebuie să procedăm la fel și în cazul sufixelor monofonematice -*t* și -*s* (*rupt*, *frânt*, *ars*, *zis*), adică să acceptăm o realizare *negativă/∅* a sufixului temporal, urmând ca -*t* și -*s* să fie interpretate ca sufixe participiale propriu-zise.

Prin urmare:

rupt = [rup] + [∅] + [t];
ars = [ar] + [∅] + [s]¹⁷.

Spre deosebire de cele bifonematice, sufixele monofonematice -*t* și -*s* nu se regăsesc «întocmai» la perfectul simplu și mai-mult-ca-perfectul, ci lor le corespunde sufixul -*se*-, mecanic, la nivelul limbii române actuale, însemnând înlocuirea lui -*t* cu -*se*- (*rup-t* – *rup-se*), respectiv augmentarea lui -*s* la -*se*- (*ar-s* – *ar-se*...) ¹⁸.

În măsura în care evidențierea/afirmarea unui sufix temporal negativ (∅) nu este un „artificiu” de analiză, putem opta în ansamblu pentru acest model de segmentare a participiului verbal invariabil¹⁹.

¹⁵ În aceste coordonate, formularea „participiu trecut”, vehiculată uneori după situația din alte limbi, nu este tocmai indicată, din moment ce româna nu are și un „participiu prezent” ca opozant temporal.

¹⁶ Vezi, pentru aceeași segmentare, Guțu Romalo 1968, p. 164–166.

¹⁷ Li se acordă statut de unități morfematice neanalizabile în LRC 1974, p. 225.

¹⁸ Nu interesează aici fenomenul constituirii în diacronie a acestor forme – vezi ILR 1974, p. 332–335.

Participiul în -*s* se numește participiu *sigmatic complet*, iar cel în -*t*, *sigmatic incomplet* – vezi DSL 2005, s.v. SIGMATIC, -Ă. Se înțelege că, prin opoziție, celelalte participii ale verbelor cu infinitivul în -*e* sunt *asigmatice*.

¹⁹ Deși are alt înțeles gramatical, *supinul*, formă verbală nepersonală specifică românei între limbile romanice și mult controversată, *omonim* cu participiul verbal invariabil, are segmentarea morfematică a acestuia din urmă și de aceea nu-l discutăm separat. (Încadrarea lui la *forme sintetice* vs

1.1.2.1. *Excluderea* dintre *modurile* verbului a formelor nepersonale (gerunziu, infinitiv, participiu, supin), indiferent dacă sunt unitați sau subunitați, așa cum se procedează în noile tratate academice, și considerarea lor drept *forme* (verbale) *non-finite*²⁰, opuse celor *finite* (= moduri/moduri personale²¹), pun în dificultate statutul morfematic și denumirea secvențelor terminale pe care le-am numit (până acum) *sufixe*.

Indiferent de motivația adusă, în principiu de natură *comunicativ-pragmatică*, legată în cele din urmă de *predicativitate*, ai cărei indici principali sunt *persoana* și *numărul*, această interpretare²² se răsfrânge asupra categoriilor gramaticale ale verbului și marcării lor în expresie.

În acest sens:

a. Formele verbale nepersonale, odată excluse din categoria modului, ar rămâne fără nicio categorie gramaticală din cele patru (mod, timp, persoană și număr)²³, ceea ce ar însemna că *nu* sunt *segmentabile* morfematic, asemenea, de exemplu, *adverbelor*. Or, o atare abordare se exclude, pentru că cele patru forme au semnificații gramaticale diferite (infinitiv $\neq$ gerunziu $\neq$ participiu $\neq$ supin), grefate pe aceeași bază lexicală (= radicalul).

Aceste deosebiri de semnificație gramaticală își găsesc expresia tocmai în flectivele lor diferite, care astfel nu pot fi asimilate unor afixe/sufixe lexicale.

Prin urmare, aceste forme sunt *segmentabile* morfematic.

b. Dacă cele cinci forme personale/finite (indicativ, conjunctiv, condițional-op-tativ, imperativ, prezumtiv) sunt *membrii* categoriei *modului*, celelalte patru nepersonale/non-finite (infinitiv, gerunziu, participiu, supin) ar trebui să fie și ele membrii unei categorii supraordonate lor. Or, forma non-finită/nepersonală nu este o categorie gramaticală, dar, pe de altă parte, flectivele ei trimit la o categorie gramaticală.

(Nu există flective care să nu materializeze o categorie gramaticală și invers, o categorie care să nu aibă flective. În cazul de față, dacă acea categorie nu este modul, care este și cum s-ar numi?)

c. Cum, în afară de sufixe gramaticale și desinențe ca subunități flectivale, în flexiunea verbală nu există altceva, secvențele terminale detașate de/neincluse în radicalul formelor nepersonale le încadrăm în continuare la sufixe²⁴ (modale sau modal-temporale): infinitivale, gerunziales, participiale.

1.1.3. Formele verbale cu *flectiv bimorfematic* funciar *motivată* sunt, dintre cele sintetice, *prezentul* și *imperfectul*.

Segmentarea lor liniară se consumă în două etape/operații:

forme analitice este în funcție de statutul acordat segmentelor *de*, *în*, *la* etc. care, atunci când supinul este verb, îl însoțesc obligatoriu (*de învățat*, *în peșit*, *la cules*): prepoziții sau morfeme? (În LRC 1974, p. 221, este considerat formă sintetică. Vezi, în același sens, Neamțu 2014, p. 322–337.)

²⁰ Vezi GBLR 2010, p. 286–292.

²¹ Implicit formularea tradițională *moduri personale* ar trebui abandonată, din moment ce nu există și moduri nepersonale.

²² Vezi GBLR 2010, p. 286–292.

²³ O altă categorie gramaticală (realizată morfologic) nu există.

²⁴ Tot „sufixe” sunt denumite și în GBLR 2010, p. 290 („marcarea sintetică prin sufix”), dar fără a trimite la semnificații modale (modal-temporale).

(1) segmentarea binară *primară* a verbului, care separă radicalul de flectiv;

(2) segmentarea binară a *flectivului*, care separă sufixul de desinență.

Trăsătura *comună* a formelor cu flectiv bimorfematic: fiecare dintre cele două componente/subunități flectivale are realizarea monomorfematică *sincretică*: un singur sufix (ireductibil, nesegmentabil) pentru mod + timp, o singură desinență (ireductibilă, nesegmentabilă) pentru persoană + număr.

Terminalul segmentării: radical + sufix + desinență.

Ex.: *cântăm* = [cânt] + [ăm] = [cânt] + [ă] + [m]; *veneai* = [ven] + [eai] = [ven] + [ea] + [i].

Fără a inventaria aici sufixele și desinențele, facem totuși două aprecieri generale:

a. Indicativul *imperfect* are segmentarea morfematică cea mai clară și mai «simplă», degajând sufixul modal-temporal *-a-* sau *-ea-* + desinențele *-m*, *-i*, $\emptyset$ (sg.) sau *-m*, *-ți*, *-a* (pl.).

b. Dimpotrivă, indicativul *prezent* are structura morfematică cea mai «complicată» din cauza mării *varietăți* în expresie a sufixelor, desinențelor și a sistemului de *omonimii*, în funcție de tipul paradigmatic al verbului.

De reținut că, spre deosebire de imperfect, al cărui sufix este constant pozitiv (*-a-* sau *-ea-*) pentru toate verbele, indicativul prezent are sufix pozitiv pentru toate verbele doar la plural, pers. 1 și a 2-a. La singular, sufixul este negativ ($\emptyset$), exceptând verbele cu infinitivul în *-a* și *-i(î)*, care se compartimentează în:

b1. cu sufix negativ: *a pleca* – *plec- $\emptyset$ - $\emptyset$* , *a veni* – *vin- $\emptyset$ - $\emptyset$* , *a coborî* – *cobor- $\emptyset$ - $\emptyset$* ;

b2. cu sufix pozitiv, respectiv:

b2a: *-ez*, pentru cele cu infinitivul în *-a*: *a lucra* – *lucr-**ez**- $\emptyset$* ;

b2b: *-esc*, pentru cele cu infinitivul în *-i*: *a citi* – *cit-**esc**- $\emptyset$* ;

b2c: *-ăsc*, pentru cele cu infinitivul în *-î*: *a urî* – *ur-**ăsc**- $\emptyset$* ²⁵;

c. La indicativ prezent, atât flectivul în totalitate, cât și una/oricare dintre componente (sufixul sau desinența) pot avea, la nivel de clasă, realizări fie pozitive, fie negative ($\emptyset$):

c1. flectiv în totalitate pozitiv: *veniți* = [ven] + [i] + [ți];

c2. flectiv în totalitate negativ: *merg* = [merg] + [$\emptyset$] + [$\emptyset$];

c3. sufix negativ + desinență pozitivă: *poți* = [poț] + [$\emptyset$] + [i];

c4. Sufix pozitiv + desinență negativă: *citesc* [cit] + [esc] + [$\emptyset$];

1.1.3.1. Tot flectiv bimorfematic (= sufix + desinență) are și imperativul.

Acesta are în multe privințe un statut aparte:

(1) La plural, formă afirmativă *vs* formă negativă (cu adverbul *nu*), coincide întocmai cu indicativul prezent (aceeași persoană, a 2-a) și se segmentează identic: *(nu) lucr-a-ți*.

²⁵ La aceste grupe de verbe, sufixul este pozitiv și la pers. a III-a în baza omonimiei cu pers. 1 singular (*(eu) citesc* – *(ei) citește*) sau cu pers. a 3-a singular (*(el) lucrează* – *(ei) lucrează*).

Excepție: verbul neregulat *a fi*, a cărui formă de imperativ este împrumutată de la conjunctivul prezent: *(nu) fiți* – a se compara cu *să (nu) fiți* (conjunctiv prezent) și *(nu) sunteți* (indicativ prezent).

(2) La singular, forma afirmativă este total diferită flectival de forma negativă:

a. Cea afirmativă, exceptând câteva verbe cu neregularități (*vino, du-te, fă, zi, fii*), este identică celei de indicativ prezent, persoana a 2-a sau a 3-a²⁶ (*închide, mănâncă.../vezi, treci...*), și are aceeași segmentare (*închid- ϕ -e, mănânc- ϕ -ă, vez- ϕ -i, trec- ϕ -i*).

b. Indicativul negativ are cu totul altă organizare decât cel afirmativ, forma lui fiind omonimă cu a infinitivului (fără *a*).

Segmentarea lui morfematică duce la degajarea unui sufix de *imperativ* prezent, omonim cu cel al infinitivului, și o desinență negativă (ϕ): *(nu) alerg-a- ϕ , (n-) av-ea- ϕ , (nu) pun-e- ϕ , (nu) ven-i- ϕ , (nu) cobor-î- ϕ* .

Este singurul caz în care o formă verbală sintetică are la persoana a 2-a (singular) desinență negativă.

1.1.4. De un flectiv *trimorfematic* putem vorbi la indicativ *perfect simplu*, cu structura sufix (de perfect simplu) + desinență de număr + desinență de persoană²⁷. A afirma calitatea bimorfematică a desinenței (= grup bidesinențial) înseamnă nu a nega cofuncționalitatea, ci realizarea *sincritică* prototipică a celor două categorii gramaticale, numărul și persoana.

Aici s-ar cuveni spuse următoarele:

(1) În privința sufixului, unul singur (= monomorfematic), lucrurile sunt clare: se detașează și se individualizează un sufix cu ocurență constantă în întreaga paradigmă a acestei forme verbale²⁸, diferit de la un tip paradigmatic la altul și stric legat de morfematica participiului verbal invariabil²⁹: *cântat – cânt-a-i, avut – av-u-i, făcut – făc-u-i, mers – mer-se-i, rupt – rup-se-i, venit – veni-i-i, coborât – cobor-â-i*. (În rezumat: *-a-, -u-, -se-, -i-, -î-*).

(2) Secvența rămasă (după detașarea sufixului) intră obligatoriu în sfera desinențelor.

Indiferent de tipul flexionar al verbului (= „conjugarea”), acestea, pe persoane, sunt: *-i, -și, - ϕ* (la singular), respectiv *-răm, -răți, -ră* (la plural). Ex.: *tăc-u-i, tăc-u-și, tăc-u- ϕ , tăc-u-răm, tăc-u-răți, tăc-u-ră*.

Pornind de la *premisă* că o segmentare morfematică este *încheiată* când am obținut ultimele componente cu statut *morfematic* (= unități minimale de expresie cu semnificație), în cazul de față se constată următoarele:

²⁶ Pentru detalieri, vezi LRC 1974, p. 225.

²⁷ Vezi Guțu Romalo 1968, p. 161–163.

²⁸ Singura excepție o constituie verbele cu infinitivul în *-a*, al căror sufix de perfect simplu, *-a-* se realizează ca *-ă* la pers. a III-a singular: a se compara *lucr-a-i (lucr-a-și)* cu *lucr-ă- ϕ* .

²⁹ Vezi, supra, 1.2.

a. Secvențele *-răm*, *-răți* în mod cert sunt segmentabile, degajând segmentele *-m* și *-ți* ca desinențe de persoană, specializate în română pentru acest rol, și segmentul constant *-ră-*, exterior unei semnificații de persoană³⁰.

b. Absența lui la singular, toate persoanele, și prezența lui la plural, toate persoanele, permit concluzia că *-ră-* este semn/desinență de plural, realizându-se opoziția plural (= + *ră*) vs singular (= - *ră*).

c. Ca în atâtea alte situații, absența fizică/fonematică a unei secvențe pentru singular poate fi interpretată ca realizare *zero* în expresie a acestei categorii, uniformizând astfel segmentarea (radical +) sufix + desinență zero la singular + desinență pozitivă (sau negativă) de persoană/(radical+) sufix + desinență pozitivă de plural + desinență pozitivă sau negativă de persoană.

Ex.: *alerg-a-φ-i*, *alerg-a-ră-m*; *cit-i-φ-i*, *cit-i-ră-m*; *cit-i-φ-φ*, *cit-i-ră-φ*³¹.

Ca atare, segmentarea formelor de perfect simplu evidențiază trei unități morfematice/subunități flectivale: (radical +) sufix + desinență de număr + desinență de persoană.

d. Reprezentarea liniară, respectând etapele segmentării, ne apare astfel:

d1. *primară*, prin care se separă radicalul de flectiv;

d2. *grupată/intermediară*, prin care se separă sufixul de grupul desinențial;

d3. *terminală*, prin care se separă desinența de număr de cea de persoană, obținând inventarul total/final de subunități flectivale:

(i) *cântarăm* = [cânt] + [arăm];

(ii) *cântarăm* = [cânt] + [a] + [răm];

(iii) *cântarăm* = [cânt] + [a] + [ră] + [m].

1.1.5. Structura morfematică cea mai extinsă, însumând *patru* subunități flectivale, o are indicativul *mai-mult-ca-perfect*.

Acestea se cuplează două câte două, formând un grup bisufixal și un grup bidesinențial.

(1) Grupul sufixal cuprinde două sufixe *cofuncționale*, unul identic ca expresie cu sufixul de *perfect simplu*, diferit de la o conjugare la alta (*-a-*, *-u-*, *-se-*, *-i-*, *-î-*), cu semnificația generică de *perfect/trecut*, redus ca sferă de un al doilea sufix, același la toate verbele, și anume *-se-*, sufixul specific și individualizator al *mai-mult-ca-perfectului*.

(2) Grupul desinențial cuprinde o desinență de număr, negativă pentru singular și pozitivă pentru plural (= *-ră*), asemenea perfectului simplu, urmată de desinențele de persoană (*-m*, *-și*, *-φ*, *-m*, *-ți*, *-φ*).

Luând un membru al paradigmei, de exemplu, *lucraserăm*, cu toate subunitățile flectivale realizate pozitiv, în desfășurarea liniară/pe orizontală, avem următoarele reprezentări ale segmentării binare:

a. *primară*: *lucraserăm* = [lucr] + [aserăm] (radical + flectiv);

³⁰ În română nu avem desinență de acest tip pentru persoană.

³¹ Vezi, pentru segmentare identică, LRC 1974, p. 222.

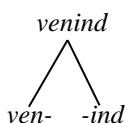
b. *grupată/intermediară*: *lucraserăm* = [lucr] + [ase] + [răm] (radical + grup sufixal + grup desinențial);

c. *terminală*: *lucraserăm* = [lucr] + [a] + [se] + [ră] + [m] (radical + sufix de perfect + sufix de mai-mult-ca-perfect + desinență de număr + desinență de persoană)³².

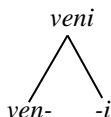
1.2. Transpunând reprezentările liniare în reprezentări *pe verticală*/în arbore, în ordinea numărului de subunități flectivale identificate, aceleași ca în **1.1.**, avem:

(1) cu flectiv monomorfemtic de tip sufix:

a. gerunziu:

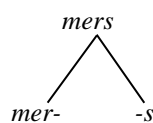
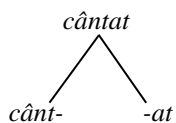

b. infinitiv (fără a):

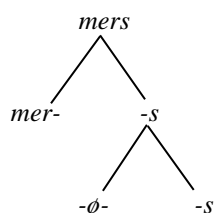
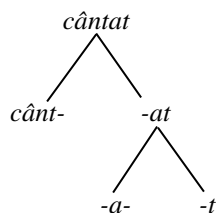

(2) cu flectiv bimorfemtic omogen (= grup sufixal) – participiu:

a. prima segmentare/segmentarea primară:

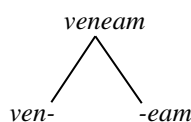
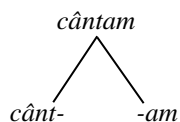
b. a doua segmentare/segmentarea flectivului:

(3) cu flectiv bimorfemtic eterogen (= sufix + desinență):

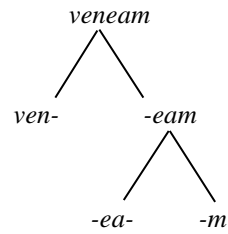
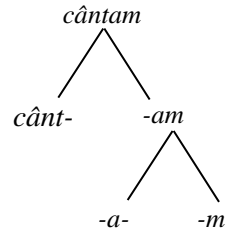
a. indicativ imperfect:

a1. segmentare primară:

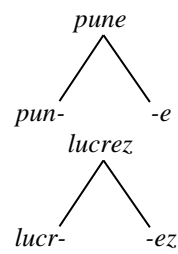
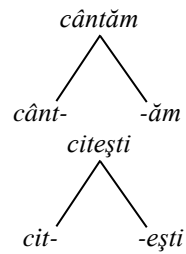
³² Vezi, similar și explicit, LRC 1974, p. 222.

a2. a doua segmentare:

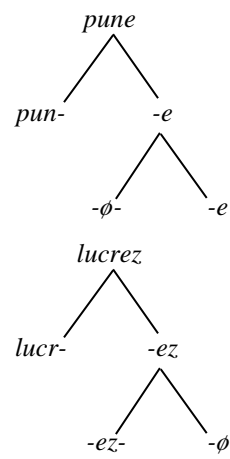
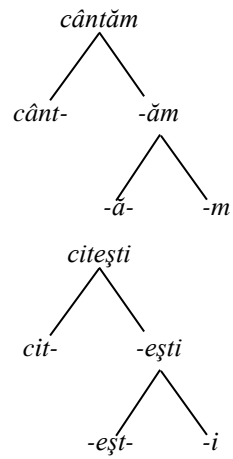

b. indicativ prezent:

b1. segmentare primară:

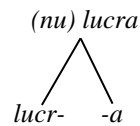

b2. a doua segmentare:

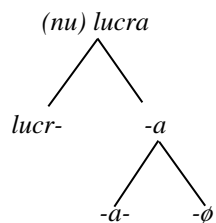

c. imperativ (formă negativă):

c1. segmentare primară:

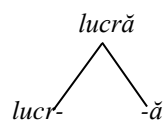
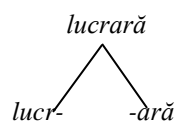
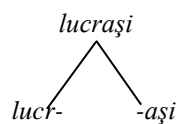
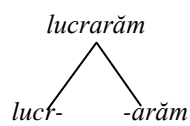

c2. a doua segmentare:

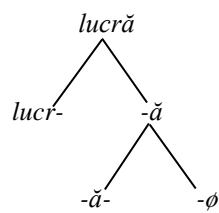
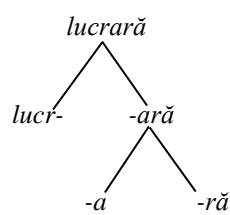
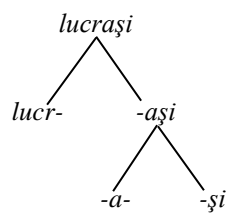
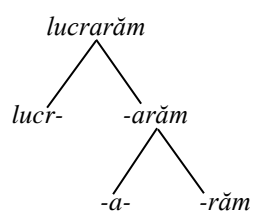

(4) cu sufix trimorfematic (sufix + grup desinențial) – indicativ perfect simplu:

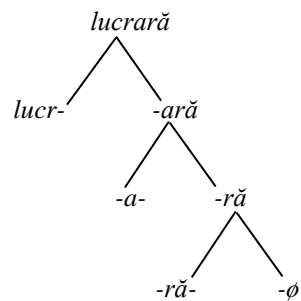
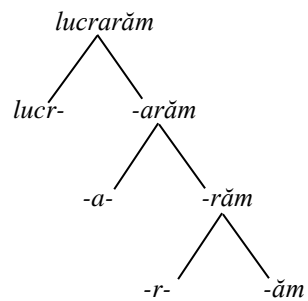
a. segmentare primară:

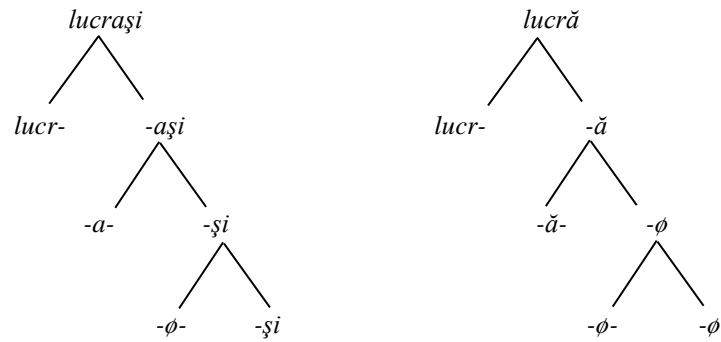

b. a doua segmentare:

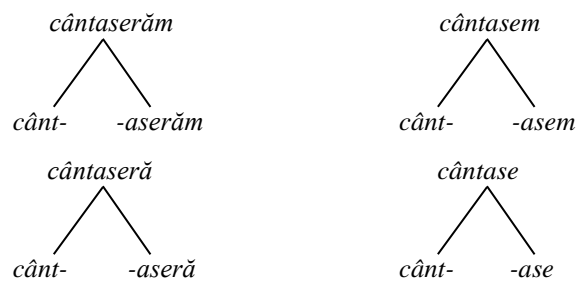
c. a treia segmentare:

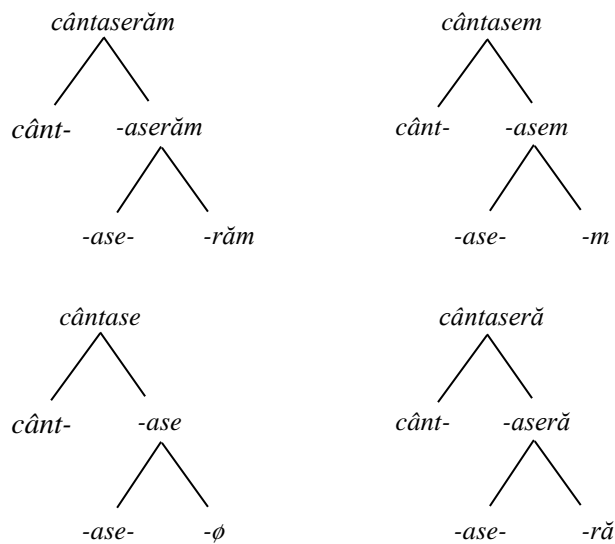

(5) cu flectiv tetramorfematic (grup sufixal + grup desinențial) – indicativ mai-mult-ca-perfect:

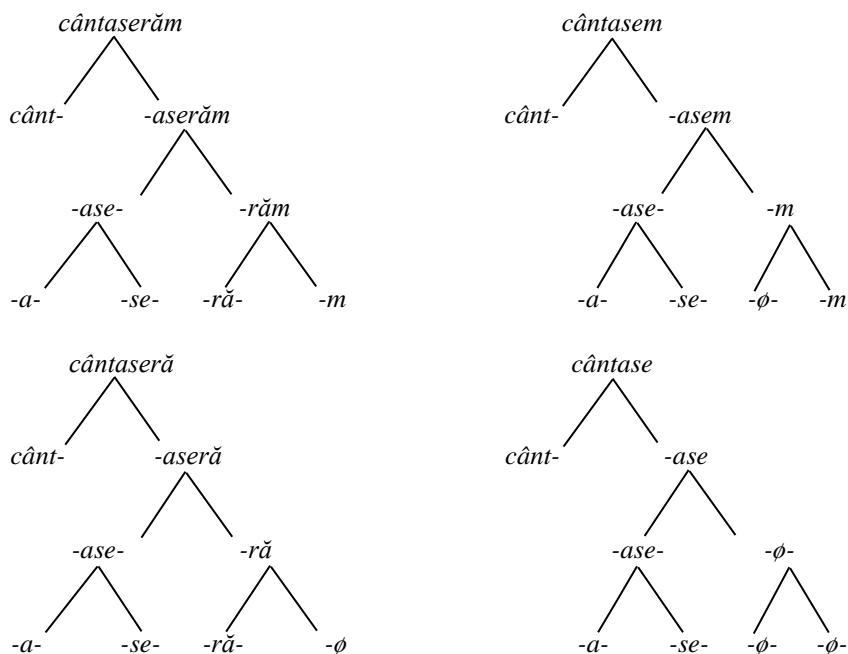
a. segmentare primară:

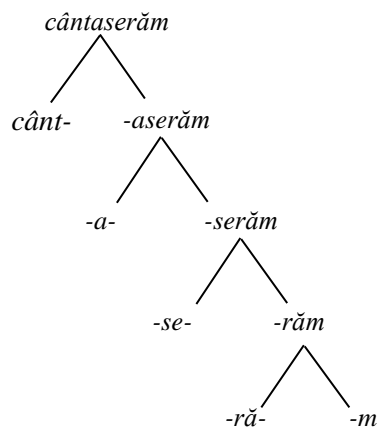
b. a doua segmentare (pe grupuri):

c. a treia segmentare (a grupului):

Notă. Dacă avem în vedere doar adăugarea mecanică a unităților morfematice (una după alta, în succesiune fixă și neîntreruptă, de la stânga la dreapta), obținem o altă variantă desfășurată:

Nu optăm pentru acest model, pentru că dezmembrează nefiresc grupurile, cuplând în ordine structurală nu grupurile, ci segmente din grupuri.

1.2.1. În construirea ca imagine grafică/vizuală a acestui model se combină segmente din două tipuri de analiză gramaticală/sintactică.

a. În latura formală și mecanică se calchiază parțial reprezentarea organizării structurale interne a verbului după modelul subordonării interlexematice binare³³ (termen regent vs termen subordonat)³⁴ în interiorul enunțului – vezi tradiționalele „scheme sintactice”/structurale ale propozițiilor și/sau ale frazelor.

Poziționarea pe verticală una *sub* alta a componentelor ultime/ireductibile, cu «citirea» de jos în sus, induce/sugerează ideea unor relații de subordonare între acestea³⁵.

b. Ca dispunere (pe verticală) a componentelor «întregului» (= verbul), rezultate prin disocieri/diviziuni succesive și într-o anumită ordine (de la complex la simplu), fiecare entitate fiind atât *integrată* (citită de jos în sus), cât și *integrantă*/integratoare (citită de sus în jos), modelul seamănă în mare măsură cu analiza (unui enunț ca întreg) în constituenți imediați³⁶, model care se sustrage însă relației binare (1:1) dintre componente.

Notă. În principiu, acest model este urmat de tratatele academice recente în analiza enunțurilor în grupuri sintactice încastrate unele în altele și descompunerea lor succesivă, dar realizată pe orizontală³⁷.

1.2.2. În măsura în care *actualizarea* lexemului verbal într-o ipostază comunicativ-pragmatică sau alta prin categoriile sale gramaticale/morfologice, înțelese ca solidarități între o expresie și un conținut, este subsumabilă în plan logico-semantic *determinării/restrângerii* sferei noționale³⁸, putem vorbi de existența unor *relații intermorfematice*/în interiorul formei verbale, relații atât între radical și flectiv, pe de o parte, cât și între subunitățile acestuia din urmă, pe de altă parte, în cazul în care este plurimorfematic. Cum, în general, determinării îi corespunde în plan gramatical *subordonarea*, înseamnă că și structura internă a unui verb se constituie în esență prin relații de subordonare.

Dacă în planul *expresiei*, relația de subordonare nu se poate desfășura fizic decât de la o unitate la alta (vezi *relația binară interlexematică*), în planul *logico-semantic*, nesupus constrângerilor materiale/fizice, relația ca determinare înseamnă *reducere succesivă de sferă*, din aproape în aproape, fiecare nou «determinant» reducând și individualizând sfera deja redusă de ceilalți determinanți³⁹.

1.2.2.1. În cazul flectivelor plurimorfematice, o reprezentare grafică a acestor determinări succesive și corelate reclamă necondiționat stabilirea unei *ierarhizări* înțelese aici ca *ordine* în care unitățile morfematice în latura lor de conținut participă la determinare.

³³ Cuvântul flexibil, aici verbul, este, în fapt, o sintagmă minimală de tip subordonativ (= radical ← flectiv).

³⁴ Vezi, pentru concept, Drașoveanu 1997, p. 29 și urm.

³⁵ Vezi *infra*, **1.2.2.**

³⁶ Vezi, pentru acesta, DȘL 2005, s.v. CONSTITUENT.

³⁷ Vezi GBLR 2010, *passim*.

³⁸ Vezi, pentru unele considerații în acest sens, Dragoș 2007, p. 135–140.

³⁹ Vezi, pentru o analiză în acest fel, Neamțu 2014, p. 161–167.

Identificarea/formularea unui asemenea criteriu de ierarhizare nu este tocmai ușoară și ferită de speculații mai mult sau mai puțin subiective. Un punct de reper „cât de cât” obiectiv și operațional⁴⁰ ar putea constitui *topica* subunităților flectivale (sufixe și desinențe) ca «determinanți».

Aceasta nu este una aleatorie și nici fluctuantă, ci are forma unei succesiuni *fixe*/obligatorii/neinversabile după radical a subunităților flectivale (de la stânga la dreapta), ceea ce înseamnă că este direct implicată și responsabilă ca factor *directionant* și motivant în realizarea determinării într-un anumit sens, și nu într-altul⁴⁰. (Termenul „sens” are aici accepțiunea din fizică.)

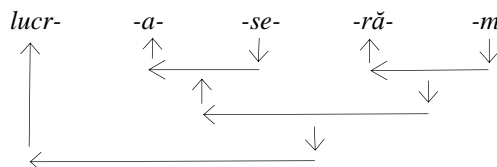
Relațiile semantice se realizează de la dreapta la stânga (= de la flectiv spre radical) și în același sens în cazul subunităților unui flectiv plurimembru, în ordinea inversă a succesiunii liniare a subunităților flectivale (= de la stânga la dreapta).

1.2.2.2. Urmărind «ce» «cu ce» și «cum» se cupleză în latura de semnificație, putem construi mai multe modele grafice de reprezentare.

Notă. Din motive tehnice/de ordin grafic, respectiv marcarea cât mai simplă și mai clară, fără intersecții, a sensului de realizare a relației „de la dreapta spre stânga” ([←]), revenim la reprezentarea liniară.

Luăm pentru construcția modelelor un verb la indicativ, mai-mult-ca-perfect, pers. 1, plural, de exemplu, *lucraserăm*, cu cea mai extinsă structură morfematică realizată pozitiv în expresie la toate subunitățile flectivale.

Marcând combinat cuplările cu sensul relațiilor, avem:

Rezumăm reprezentarea la următoarele:

- Flectivul în totalitate apare ca determinant al radicalului.
- Se mențin distincte două tipuri de componente flectivale cu semnificațiile aferente: sufixe pentru mod + timp, desinențe pentru număr + persoană.
- Se evidențiază în interiorul flectivului rolul de determinant al grupului desinențial față de cel sufixal. (Într-un anumit fel, sufixul este baza gramaticală pe care se grefează desinența – vezi conceptul de *temă* = radical + sufix.)
- În cadrul grupului sufixal (-ase-), primul sufix (-a-) are semnificația generică de trecut/perfect, semnificație care este determinată/restrânsă ca sferă prin cel de-al doilea sufix (-se-), specific acestei semnificații temporale (= mai-mult-ca-perfect).

⁴⁰ Putem avansa ipoteza că, și în latină, din care provin prin evoluție formele verbale sintactice românești, lucrurile stau, în mare, la fel.

Prin urmare, reprezentarea *-a-* *-se-* este justificată⁴¹.

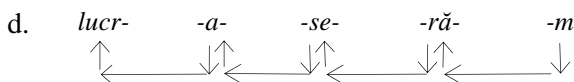
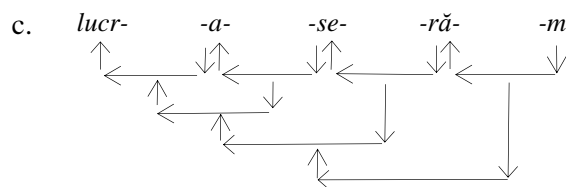
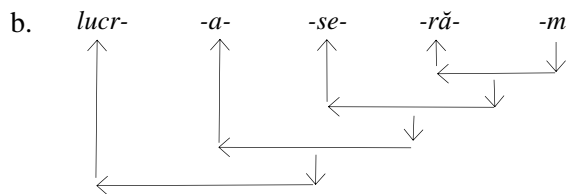
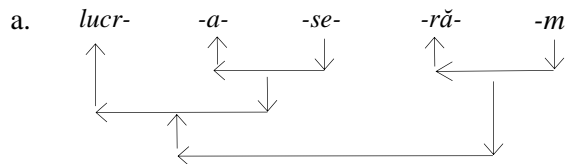
e. În cadrul grupului desinențial (*-răm*), desinența de pers. 1 (*-m*) restrânge sfera pluralului la pers. 1, plural care aceeași formă (*-ră-*) și la celelalte persoane (pers. a 2-a și a 3-a).

În concluzie: *-ră-* *-m*.

Notă. O interpretare inversă a relațiilor, respectiv *-ră-* *-m*, n-ar putea da socoteală de topică: *-ră-m* nu și **m-ră*.

1.2.2.2. Alte modele

Inconveniente («în bloc»): *amalgamează* radicalul cu flectivul, *inversează* ierarhizarea, *decuplează* segmente nedecuplabile etc. (Ele explorează și exploatează «imaginația grafică».)

⁴¹ Prin structura sa bisufixală, mai-mult-ca-perfectul se dovedește *explicit*, în cadrul corelației *expresie* vs *conținut*, ca timp de relație, indiferent de context. (Este prototipul timpului de relație dintre formele sintetice, având drept corespondent viitorul anterior dintre cele analitice. Amândouă se definesc simultan ca timpuri ale anteriorității, unul față de „un trecut”/perfect, celălalt față de un „viitor”.)

1.2.2.3. Reprezentarea cu marcarea relațiilor intermorfematice este valabilă pentru toate formele verbale sintetice, dar ea se simplifică progresiv odată cu reducerea numărului de (sub)unități flectivale identificate prin segmentarea morfematică.

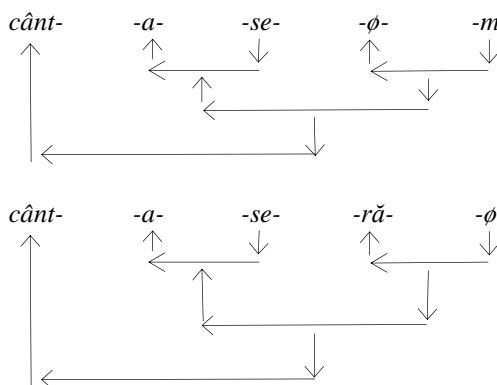
Nota 1. Numărul (sub)unităților flectivale/morfemelor îl dă, așa cum s-a văzut deja, numărul segmentelor de expresie, nu cel al semnificațiilor gramaticale solidar vehiculate. Acestea pot fi realizate și împreună (câte două) în *sincretism* printr-un singur morfem ca expresie.

Nota 2. Segmentul de expresie/morfemul care poartă o semnificație gramaticală poate fi și negativ ($\emptyset$).

Aici mai reținem:

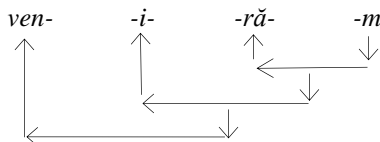
a. *Locul* acestuia în structura morfematică desfășurată și semnificația vehiculată sunt precis stabilite (după anumite criterii și metode) în cadrul sistemului de flexiune al verbului/al oricărei clase de cuvinte flexibile⁴². De aceea, în reprezentarea grafică de orice fel (pe orizontală sau pe verticală) apare și se „numără” și el.

b. Oricât de artificial/de gratuit ar părea, consecvența ne obligă să-l acceptăm ca partener și în schema relațională intermorfematică, așa ca pe orice morfem. De aceea un mai-mult-ca-perfect de tipul *cântasem*, *cântaseră* ne apare astfel:

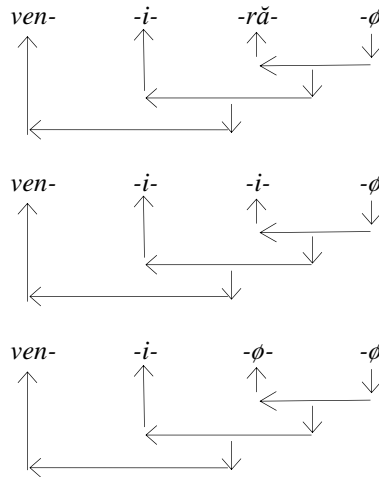

Dăm în continuare reprezentările cu marcarea relațiilor intermorfematice/intraflectivale pentru celelalte tipuri de flective, cuprinzând și subunitățile/morfemele negative ($\emptyset$).

(1) Flectivul trimorfematic al perfectului simplu (sufix + grup desinențial):

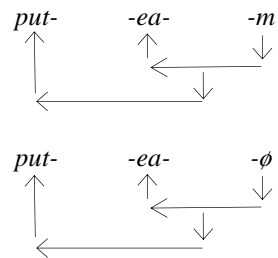

⁴² Vezi, pentru morfem zero, LRC 1974, p. 140.

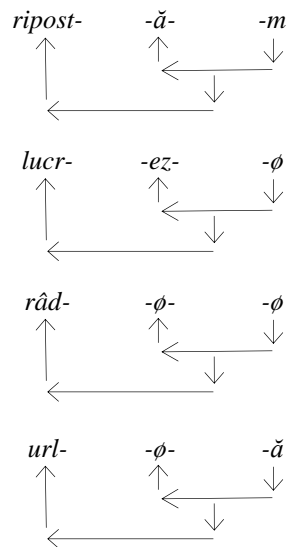

(2) Flectiv bimorfematic (sufix + desinență):

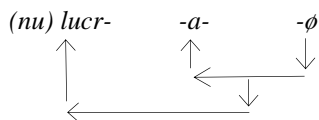
a. Indicativ imperfect:

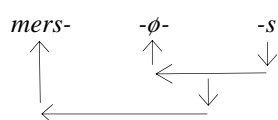
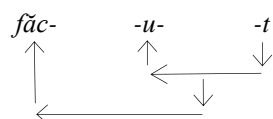
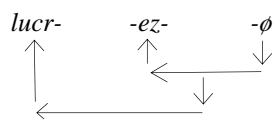
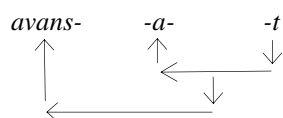
b. Indicativ prezent:

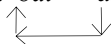
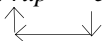
c. Imperativ (formă negativă):

(3) Flectiv bimorfematic (sufix + sufix) - participiu:

(4) Flectiv monomorfematic:

a. Gerunziu: *băt- -ând*b. Infinitiv (fără a): *rup- -e*

BIBLIOGRAFIE

- Dimitriu 1999 = Corneliu Dimitriu, *Tratat de gramatică a limbii române. Morfologia*, Iași, Editura Institutul European, 1999.
- Dragoș 2007 = Elena Dragoș, *Categoria gramaticală a determinării – o categorie panmorfologică?*, în Sanda Reinheimer-Rîpeanu, Ioana Vintilă-Rădulescu (coordonatoare), *Limba română, limbă romanică. Omagiu acad. Marius Sala la împlinirea a 75 de ani*, București, Editura Academiei Române, 2007, p. 135–140.
- Drașoveanu 1997 = D. D. Drașoveanu, *Teze și antiteze în sintaxa limbii române*, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 1997.
- DȘL 2005 = *Dicționar de științe ale limbii*, [București], Editura Nemira, 2005.

- GBLR 2010 = *Gramatica de bază a limbii române* (coord.: Gabriela Pană Dindelegan), București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2010.
- GLR 1963 = *Gramatica limbii române*. Ediția a II-a, vol. I, București, Editura Academiei Române, 1963.
- Guțu Romalo 1968 = Valeria Guțu Romalo, *Morfologie structurală a limbii române (substantiv, adjectiv, verb)*, București, Editura Academiei Române, 1968.
- ILR 1978 = *Istoria limbii române* (coord.: Florica Dimitrescu), București, Editura Didactică și Pedagogică, 1978.
- Irimia 2000 = Dumitru Irimia, *Gramatica limbii române*, [Iași], Editura Polirom, 2000.
- LRC 1974 = *Limba română contemporană*, vol. I (coord.: acad. Ion Coteanu), București, Editura Didactică și Pedagogică, 1974.
- Neamțu 2014 = G. G. Neamțu, *Studii și articole gramaticale*, Cluj-Napoca, Editura Napoca Nova, 2014.

STRUCTURES MORPHÉMATIQUES DES FORMES VERBALES
SYNTHÉTIQUES – REPRÉSENTATION HORIZONTALE VS
REPRÉSENTATION VERTICALE
(Résumé)

Dans cet article, l'auteur examine la structure morphématique des formes verbales synthétiques en roumain du point de vue du nombre d'unités morphématiques/de sous-unités flexionnelles. À la suite de la segmentation binaire successive, il résulte quatre types de structures flexionnelles: monomorphématiques (= suffixe), bimorphématiques (= suffixe + suffixe ou suffixe + désinence), trimorphématiques (= suffixe + groupe désinentiel) et tétramorphématiques (= groupe bisuffixal + groupe bidésinentiel). Leur représentation par schéma graphique se réalise aussi bien sur l'horizontale/en succession linéaire que sur la verticale/par schéma-arbre. Ce dernier modèle est partiellement similaire à celui des schémas syntaxiques traditionnels ainsi qu'à celui de l'analyse en constituants immédiats. Sur le plan de la sémantique grammaticale des morphèmes flexionnels s'établissent des relations similaires à celles de la détermination, interprétées de droite à gauche, dans l'ordre inverse par rapport à la succession linéaire des segments de l'expression, comme suit: a. L'ensemble des morphèmes flexionnels (comme un tout, analysable dans ses parties ou non) détermine le radical: radical ← morphèmes de flexion. b. À l'intérieur d'un ensemble analysable, la désinence/le groupe désinentiel détermine le suffixe/le groupe suffixal: suffixe ← désinence. c. À l'intérieur des groupes suffixaux, le deuxième suffixe détermine le premier: suffixe₁ ← suffixe₂. d. À l'intérieur des groupes désinentiels, la désinence de personne/désinence₂ détermine la désinence de nombre/désinence₁: désinence₁ ← désinence₂. Le schéma complet d'un ensemble tétramorphématique sur le plan sémantique, par exemple, est le suivant: [radical] ← [[suffixe₁ ← suffixe₂] ← [désinence₁ ← désinence₂]].

Cuvinte-cheie: radical vs flectiv, morfem/unitate morfematică, flectiv, subunitate flectivală, suffix, desinență, grup bisuffixal, grup bidesinențial, determinare/actualizare, relație semantică, pe orizontală vs pe verticală, relații intermorfematice.

Mots-clés: radical vs morphème flexionnel, morphème/unité morphématique; sous-unité de flexion, suffixe, désinence, groupe bisuffixal, groupe bidésinentiel, détermination/actualisation, relation sémantique, axe horizontal vs axe vertical, relations intermorphématiques.

Universitatea Babeș-Bolyai
Facultatea de Litere
Cluj-Napoca, str. Horea, 31
neamtugn@yahoo.com